

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. október 26.
(csütörtök)

Szepesy László

VÁNDORÚTON

Énekek: 695, 410

Alapige: Zsidók 11,13-16

„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És hogyha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik menyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek nevezessék, mert készített nekik várost.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, megváltó Urunk, Istenünk, hogy igaz az, amit énekeltünk: velünk vagy *„minden napon a világ végezetéig”*, mert ezt megígérted. Köszönjük, hogy Te, a szent, a tökéletesen tiszta, a dicső és hatalmas velünk, porszemekkel, bűnösökkel vagy, és köszönjük azt a kegyelmet, hogy mi is Veled lehetünk. Köszönjük, hogy ha megláthatjuk ezt a hétköznapiak során, hogy nem vagyunk egyedül, hogy ha a szívünk, a lelki szemeink kinyílnak, és észrevehetünk Téged életünk apró eseményeiben, áldásaiban, gondviselésedben, de a megpróbáltatások és a fájdalmak közepette is.

Köszönjük Neked, hogy most is itt vagy közöttünk ezen az istentiszteleten, mert a Te nevedben jöttünk össze. Hálát adunk azért, hogy igéd által meg is akarsz szólalni, meg akarsz bennünket szólítani azért, hogy Rád figyelve, akaratodat még inkább megértve tudjunk Benned hinni, Benned bízni. És ebből a hitből, Urunk, kérünk, hogy hadd származzanak gyümölcsök: olyan cselekedetek, olyan életváltozás, amely Téged magasztal és di-

csóit. Ezt kérjük most Tőled, hogy áldd meg az igehirdetést és igehallgatást egyaránt. Add nekünk meg ezt az áldásodat, hogy Téged tudjunk őszintén hálával magasztalni, dicsőíteni. Az istentisztelet középpontjában Te legyél.

Kegyelmedben bízva kérjük, mindezeket cselekedd meg a Te Fiadért, Jézus Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A legtöbben tudjuk, hogy a gyülekezet tulajdonában lévő református lelkészi lakásokat görög szóval parókiáknak is szoktuk nevezni. Ez a szó az ókorban külföldön lévő, átmeneti időre használt szállást jelentett. Elődjeink azért nevezték el így a lelkészcsaládok számára otthont jelentő épületet, hogy minden egyes gyülekezeti tagot emlékeztessenek arra, hogy csak vándorok vagyunk a földön. Ahogyan egy lelkészcsalád számára többnyire nem egy élethosszig tartó otthont jelent az épület, hiszen az Úr bármikor máshová küldheti szolgálni, így lakni is őket, úgy számunkra is a földi élet nem lehet több, mint egy vándorút.

Isten ezt egyháza számára mindig nyilvánvalóvá tette, és újból és újból emlékeztette népét erre, különösen akkor, amikor népe életében egy új korszak kezdődött. A bűneset után Ádámnak és Évának el kellett hagynia eredeti otthonát, az Édenkertet, és száműzetésben, számukra idegen földön kellett leélniük életüket. A megszokott első otthonhoz képest, az után vágyakozva, a távollétet érezve kellett élniük földi életük ideje alatt. Az özönvíz és Babel tornya után az ősatyáknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Isten a földi élet alatt is vándorló életmódot szánt. Sátrakban kellett lakniuk, nem telepedhettek le egy helyen házat építve, életük végéig ott maradva, hanem amerre az Úr akarta, oda kellett menniük. Ők életvitelszerűen is megtapasztalták azt, hogy mit jelent vándornak lenni. A következő nagy változás az egyház életében az Egyiptomból történő szabadítás volt. 400 év után Izrael népének ismételen a pusztában kellett vándorolnia, amelyben az Úr vezette minden nap őket. Akkor bontottak tábort, ha az Úr továbbment, és akkor álltak meg pihenni, ha az Úr megállt. A honfoglalást és a királyok korát követően Isten azzal a büntetéssel sújtotta népét, hogy idegenként kellett élniük Babilonban, de ott is csak átmenetileg rendezkedhettek be, mert már jó előre megígérte, hogy 70 év után szabadítást készít számukra, és visszaviszi őket az ígért földjére. Jézus Krisztus földi élete alatt bejárta Izráelt, nem telepedett le egy városban, nem lett annak a rabbija, nem alakított egy gyülekezetet, hanem – mondhatni – folyamatosan úton volt. Az apostolok pedig, amikor az evangéliumot elvitték a világ népeinek, szintén vándorokként járták az egyes városokat, tartományokat, mert Isten úgy rendelte, hogy a nagy változások

során népe között mindig emlékezni kell erre a dologra, hogy vándorok vagyunk ebben a földi életben. Ha pedig Isten hívó elődeink életét azért alakította így, hogy számunkra az lelki üzenetté váljon, akkor jól tesszük, ha újból és újból emlékeztetjük magunkat erre a lelki igazságra, hogy vándorok vagyunk ebben a földi életben.

A Zsidókhoz írt levélből felolvasott igeszakasz is erre hívja fel a figyelmünket. A levelet író apostol az Ószövetséget, és azon belül is az ősatyák időszakát tanulmányozta, erről olvasott Mózes első könyvében, és miközben ezt tette, ez az üzenet fogalmazódott meg számára, hogy vándorok vagyunk. A 13. vers szerint az ősatyák maguk is idegeneknek és vándoroknak vallották magukat földi életük során. Melyik igeszakaszra gondol az apostol? Az 1Mózes 47,9-re, amelyben az idős Jákób ezt mondja a fáraónak: *„Az én vándorlásom esztendeinek napjai százharminc esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, ameddig ők vándoroltak”*. Tehát már Jákób és elődei is megértették, hogy ők csak átmenetileg vannak itt a földön, ők vándorolnak ebben a földi életben. Az apostol ezt a kijelentésüket kezdi el magyarázni a felolvasott igeszakaszban, alapigénkben. Nézzük meg, hogy mit is üzen nekünk Isten ezeken az igeverseken keresztül.

Az első fontos dolog az, amit hangsúlyoz ez az igeszakasz, hogy vándor voltunk a hívó élet lényegéből fakad. Így fogalmazza meg az apostol: *„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket”*. A hívó élet elsősorban Isten ígéreteiben való hiten, és azok beteljesedésének várásán alapszik, és nem a testi tapasztalásokon. A hit természetéhez tartozik, hogy előretekint és vár. Vár az ígéret beteljesedésére. Azaz Isten ígéreteiben hiszünk, amelyeknek többsége nem erre a földi életre, hanem az örökkévalóságra vonatkozik. A tökéletes, minden bűntől való megszabadítás, a bűntelenség, az örök boldogság, az Istennel való tökéletes kapcsolat – ezek mind halálunk után fognak megvalósulni. Ezeknek egy bizonyos előízét már most is érezzük, de a tökéletes valóság még várat magára. Azaz úgy élünk és halunk meg, ahogyan az ősatyák: nem nyerve meg ebben a földi életben az ígéreteket. Ők Kánaán földjére kaptak ígéretet, hogy azt kapják meg majd hazául, illetve arra, hogy annyi utódjuk lesz, mint égen a csillag, és hogy majd tőlük származik a világ népének Megváltója, Krisztus. Ezek közül az ősatyák egyiket sem látták meg, előbb haltak meg, mintsem bármelyik megvalósult, beteljesedett volna. A hívó életről tehát elmondhatjuk, hogy bár abban Isten néhány ígérete beteljesedik, mint ahogyan a próféták által megjövendölt dolgok is bekövetkeztek, mert Isten igéje igaz és beteljesedik, de mennyei Atyánk a legnagyobb ajándékokat: az üdvösséget, az örök életet, a bűntelenséget – az örök életre, a mennyekre tarto-

gatja nekünk. Ezért az ember ezeket még nem éri el, azaz földi élete során csak egyre közeledik, és vándorol feléjük. A hitünk is erről beszél: előre tekintünk, várjuk azt az örök életet, amelyet nekünk Krisztus szerzett. Vándoroltunk tehát hitünk természetéből adódik, a hitünkhöz szorosán hozzákapszolódik.

Másodszor azt mondja az apostol, hogy a vándornak nincs sok mindegyre itt a földön. Lehet, hogy rendelkezünk bizonyos vagyonnal, de tegyük fel kérdésként: mit vihetünk magunkkal majd a halálunkkor? Mi az, ami megmarad? Sok mindenhez ragaszkodik az ember élete során: kialakulnak emberi kötődések, kapcsolatok, az ember a munkáját is igyekszik megbecsülni, hírnévre tehet szert, de ezek meddig kísérnek el bennünket, mi az, ami megmarad? A földi dolgok, e világ gazdagsága, gyönyörei, siker, emberek bálványozása, mindezekről meg kell majd válnunk, vagy úgy, hogy Isten elveszi tőlünk még az életünk során, vagy pedig nekünk kell majd azokat itt hagynunk, mikor Őhozzá megyünk. Mindezek a dolgok az Ige szerint a vándor számára terhet jelentenek, amelyek akadályozzák őt az előrehaladásban. És minél több ilyen teher van rajtunk, annál nehezebben tudunk előrébb jutni. Isten ígéretei pedig – mert ez a másik örökségünk – még nem teljesedtek be, de mégis azt mondja róluk az Ige, hogy a miénk! Miénk az ígéret! Nincs sok mindegyre a vándornak, csak Isten ígéretei, de azok mindennél többet érnek, és azok elegendőek számára. Isten ígéretei azok, amelyeket az ember még a halála után is magával tud vinni. Olyan ez, mint amikor valakinek nincsen fényes, nagy háza, több tucat szolgálója, jó hírneve, több millió forintja, hanem csak a vándorbatyuja, és egy levele a királytól, amely számára hercegi címet, gazdagságot és dicsőséget biztosít, csak előbb el kell jutnia az Ő országába. Minden a miénk, de nem szabad ragaszkodni ahhoz, ami itt van, mert akkor mindent elveszítünk.

A folytatásban, harmadszor arról beszél az apostol, hogy a vándoroknak van egy lelki látásuk, ami ösztönzi és motiválja őket az előrehaladásban. Ezeket az Ige Isten ígéreteinek hívja, de hadd fogalmazzak egyszerűbben úgy, hogy a vándorok látják maguk előtt az Isten által adott célt. Látják a célt, ami felé haladnak. Messziről, távolról látják – mondja az Ige –, ahogyan az ősatyák is, de látják. Tudjuk jól, hogy az ősatyákra nézve ez Krisztus korát jelentette: ők csak távolról kaptak ígéretet arra, hogy mi fog történni Krisztus korában. Távolról látták, de hittek benne, hogy az valóság lesz, és hitték, hogy be fog következni, mert Isten megígérte. Ránk nézve pedig ez a távlat az üdvösség, Krisztus második eljövetele és a feltámadás reménysége. Ez a látás, hogy egyáltalán rendelkezünk ilyen célokkal, ilyen távlatokkal, az Isten ajándéka, mert az ember egymaga vak, nem lát ennyire előre. A legtöbb ember úgy beszél, úgy él, úgy gondolkozik, hogy még

a halálig sem lát el. Amikor a halált felhozzuk témaként, az nagyon kellemetlenül érint mindenkit. „Inkább ne beszéljünk ilyen szomorú dolgokról, elég lesz majd, ha akkor szembesülünk vele” – szokták mondani. A vándorok azonban látják a célt maguk előtt, amit Isten adott nekik, és a felé törekszenek. Ez nem jelenti azt, hogy vakok lennének észrevenni azt, ami körülöttük zajlik, hogy ne látnák jól a földi eseményeket, vagy a földi élet dolgainak igazi értékét. Sőt! Mivel látják ennek az életnek az értékét, ezért törekszenek a mennyei felé, ezért törekszenek előre, és nem elégednek meg azzal, ami most van. Mivel látják, hogy az egyhelyben maradással elvesznének, ezért törekszenek a felé, ami örökre megmarad. Sokat foglalkoznak azzal a vándorok is, hogy mi zajlik körülöttünk, azzal az útszakasszal, amiben éppen most vagyunk, a hétköznapi dolgokkal. De szemüket – miközben az úton tartják – sokszor felemelik, hogy lássák a távlati célt is, hogy jó irányba haladunk-e.

Olyan ez, mint a horizonton kimagasló gyönyörű hegy képe. El tudjuk képzelni a nagy erdős területet, ami fölé hófödte csúccsal egy hatalmas, gyönyörű hegy tornyosul, és az ember arra a hegyre igyekszik. Azt nézi, ami a lába előtt van, nehogy elessen a gyökerekben, nehogy belegázoljon a folyóba, nézi, hogy még hosszú út van hátra, és sok akadályt kell még legyőznie, sok mindent kell megharcolnia, de mindeközben sokszor felnéz, és meglátja a távoli célt, ami felé tart, és tudja, hogy irányban van-e, hogy jól, azaz arrafelé halad-e az élete. A legtöbb ember céltalanul bolyong földi élete során, nem tudva, honnan jött és hová megy. Isten nekünk, hívőknek határozott célt adott, mégpedig a mennyei Atyánkhoz való eljutást, és utat is mutatott és készített számunkra Jézus Krisztusban. Ezért hívőként nem bolyonghatunk céltalanul, nem tölthetjük el a hétköznapijainkat tetszőlegesen, hanem tudatosan törekednünk kell a félretett örökség felé, az Istenhez való közeledésre, az Isten útján való járásra!

A következő, negyedik dolog, amit az apostol megjegyez, az az, hogy ez a cél örömet okoz a vándornak. Mert azt olvassuk az Igében, hogy az ősatyák „*nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat*”. Üdvözölték. Azaz nem olyan célt ad nekünk Isten, amely csak akkor ad boldogságot, amikor elérjük azt, hanem azt mondja az ige, hogy olyan célt tűzött ki elénk, amely már az út alatt is örömet ad, amelyet meglátva az ember, üdvözöl, örül neki. Az üdvözlés szó alatt ugyanis ezt érti az apostol, hogy az ember csak látva a messze lévő eljövendőt, örömmel indul el felé, hogy magához ölelje azt. Mint amikor az ember meglátja egy régen látott szerettét, távolról, az utca végében, és amikor meglátja, elkezd örülni magában, és elindul felé. Ilyen az a cél, amit Isten nekünk ad!

De azt is mondja az apostol, ötödszörré, hogy az Isten által adott cél utáni vágyakozás elidegeníti a jelen élettől a vándort, mert idegenek és

vándorok vagyunk. Elidegenít bennünket, de mitől? Elidegenít az Isten nélküli élettől. Ugyanis a hívő ember nem elégszik meg olyan válaszokkal, amelyekkel korábban beérte, nem lesz elég neki az az öröm, amelyet a „*bűn ideig-óraig tartó gyönyörűsége*” okoz. Újból és újból beleesik abba a hibába, hogy ezek után vágyódik, de egyre inkább meg kell, hogy lássa, hogy ez nem az, amit Isten neki szánt, és ad. A hívő ember elél mindenhol, minden körülmények között, ahogy az apostol mondja: megtanultam bővölködni és szűkölködni is, de vágyai, az Isten utáni vágy idegenné tesz a hívő embert a bűnben gyönyörködő ember számára. Nem a hívő ember akar kivonulni a világból – bár sokakat ez megkísért –, mert ezt Isten megtiltotta, hanem a világ fog elidegenedni a hívő embertől, mert nem érti meg a hitét, a célját, és hogy miért nem elégszik meg azzal, ami van. Ahogyan Jézus Krisztust sem értették meg, és idegenné lett saját népe számára. János evangéliuma eleje szomorúan mondja: „*az Övéi közé jött, és az Övéi nem fogadták be Őt*”. Ő maga magáról is ezt vallja: „*A rókának van barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani*” (Máté 8,20). És ez nem azt jelenti, hogy ne lett volna vendéglátója egy-egy városban, mert voltak, hanem azt jelenti, hogy általánosságban az emberek idegenként néztek rá, idegenkedtek a beszédétől, attól, amit tanított. A világosság a sötétségbe jött, és a sötétség nem fogadta be. Máshol pedig így beszél erről Megváltónk, hogy ez nemcsak az Ő sorsa, hanem az Ő gyermekeié is, mert ezt mondja: „*Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ*” (János 15,19). Itt is arról az elidegenedésről beszél, ami a vándorokra jellemző. Idegenekké válunk e világ számára. És egy időben – ezt is hozzá kell tennünk – lehet, hogy sokakat elveszítünk, de mégis egy néphez csatlakozhatunk, egy nép tagjává leszünk, Isten népéé.

Arról is beszél az apostol hatodszor a felolvasott igeszakaszban, hogy az Istenben hívő embernek nincs földi hazája. Ez a vándorokra jellemző: hazát keresnek. Ez alatt természetesen nem azt érti, hogy a hívő ember ne szerethetné földi hazáját, sőt, a Szentírás hazaszeretetre buzdít és bátorít is minket, hanem úgy érti az Ige, hogy a földi célokkal és a földi élettel nem elégedhet meg a hívő ember, hogy csak a földi közösséghez tartozom, mert tudom jól, hogy Krisztus testébe oltattam, amely az örökkévalóságba is átnyúlik, és elsősorban ahhoz tartozom. Az itteni közösségem, országom meg fog szűnni, amikor Krisztus visszajön, és átveszi a hatalmat mindenek felett. A hívő embernek nincs nyugta, megállása ebben az életben, hanem csak az eljövendőben, amikor Isten beteljesíti ígéreteit. Ezt érti az alatt, hogy nincs hazánk, nincs nyugvásunk. Ebben az életben nem lehet, nem találhatunk tökéletes nyugodalmat egy hazában, hanem az eljövendő felé

kell igyekezni. Maradandó hazájuk nincs a földön a vándoroknak, mert az ember örökké él, és ezért örök hazát kell keresnie. Ha ezt a földi életet gondolnánk örök hazának, az olyan furcsa lenne, mintha az utazás során a vasúti pályaudvar várótermét, vagy magát a vonatfülkét tekintenénk otthonunknak. Berendezkedünk, de jó nekünk itt, ragaszkodunk ehhez-ahhoz, és nem vesszük észre, hogy közben utazunk, és lesz megérkezés. Az örökkévalósághoz képest ebben a földi életben eltöltött idő annyi, amennyit mi az utazással töltünk a vonaton vagy a buszon. Testvér, hol akarsz berendezkedni? Mész valahova, és ott, vagy az utazás alatt?

Hetedszer az apostol azt is mondja, hogy mivel nincs földi hazánk, nyugalmunk, lelkileg egyhelyben maradásunk, ezért az Istentől kapott cél arra ösztönöz minket, hogy útnak induljunk, haladjunk, menjünk előrébb, keressük a többet, kérjük Istentől, hogy tegyen éretté bennünket a hitben, hogy növekedjünk a kegyelemben, a szeretetben, az engedelmisségben, a bűnbánatban. Vándorra tesz bennünket! Útkeresőkké, akik mindig keresik, hogy hogyan tudnának egyre inkább a mennyei Atya gyermekei lenni? Ezt a kérdést pedig nem szűnnek meg újból és újból feltenni maguknak. Az életnek nem érkezik el olyan pillanata, amikor azt mondhatom, hogy most már tökéletesen Isten gyermeke vagyok, hanem mindig keresi az ember, hogy de még abban is van mit változnom, még abban is van még mit megbánnom. Útkeresést jelent a vándor életmód, de egyben hívogató is, hogy mások is csatlakozzanak az úton hozzánk. Mert miközben az ember vándorol, sokakat lát egyhelyben toporogni, egyhelyben maradni, márpedig aki egyhelyben marad, az a pusztulást választja. Pál apostol bizonyos értelemben erről beszél a Filippi 3,12-14-ben, amikor azt mondja: *„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiái, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak”* – a cél –, *„nekidölvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”* Többször hangsúlyozza az apostol, hogy nem érte el a célt, ezért igyekszik célegyenesen haladni. Ha megelégszünk a földivel – mert nagyon sokan megelégszenek vele –, akkor nem kapjuk meg az isteni többet. A hívókra azonban jellemző, a hívőknek sajátja egyfajta – hadd fogalmazzak így – szent nyugtalanság a bűn miatt, ami ösztönöz bennünket a jobbra, a tökéletesre való törekvés, és a Krisztus iránti engedelmisség vágya. Ezek mind előrébb akarnak bennünket vinni, hogy ne elégedj meg azzal, aki most vagy, hanem kérd el az Úrtól a szabadítást, kérd el a lelki ajándékokat, a gyümölcsöket, haladj előre az úton, amelyen Isten vezetni akar téged. Pont ezért a vándor életmód sosem lehet passzív,

hanem mindig tevékeny életre ösztönöz, arra, hogy az ember tegyen, menjen, küzdjön, és ha akadályba ütközik, azzal is küzdjön meg, ne állítsa az meg, hanem menjen tovább.

A folytatásban, nyolcadszor azt is mondja az Ige, hogy a vándoroknak nem jut eszükbe a régi lakóhely, az, ahonnan eljöttek, és nem térnek oda vissza. Különösen igaz volt ez Ábrahámra, aki bármikor mondhatta volna azt, hogy kész, megelégettem a pusztában élést, hiányzik a város zaja, pörgése, hiányzik az, hogy egyhelyben maradjak, megelégettem a sok küzdelmet, fáradságot, úton levést, inkább visszatérek Úr-Kaszdimba, ahonnan az Isten elhívott. Azonban Isten a hívők szívében valami jobbat ragyogtat fel, a régi helyett ezt helyezi szívük és vágyaik elé: a mennyeit, hogy ne térjenek vissza. Nemcsak azt kéri Isten, hogy felejtse el, és tagadd meg azt, aki voltál, hanem előremutat, és von magához a mennyeivel. Mert az ősatyák nemcsak nem vágyódtak visszatérni őshazájukba, hanem keresték a mennyeit! Istent magát keresték, ott akartak lenni, ahol Ő is volt, ahová Ő vezette őket. Bízta az Ő vezetésében, és abban, hogy ígéretei szerint elvezeti őket a mennyei hazába. Akkor is, ha sok megpróbáltatáson és fájdalomon keresztül is vezeti őket.

És az Ige azt is mondja, kilencedszerre, hogy Isten ezért nem szégyellte őket, mivel az ő nevükről nevezte el magát. Mire gondol itt az apostol? Arra, hogy Isten arra méltatta az ősatyákat, hogy róluk nevezzék el Őt. Konkrétan ezzel találkozunk az Igében, hogy Isten így mutatkozik be, hogy „*én vagyok (...) Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene*”! Tudjuk jól, hogy Isten neve mindig magasztos. Pont ezért az, hogy az Ő nagy és dicső neve mellé Ő odateszi ezeknek az embereknek, az ősatyáknak a nevét azt jelenti, hogy ennél nagyobb megtiszteltetés és dicsőség nem érhet embert. De miért nevezte így magát Isten, hogy „*én vagyok (...) Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákób Istene*”? Nem csak azért, hogy be tudják Őt azonosítani a követőiről: tudjátok, az az Isten, akit Ábrahám, Izsák és Jákób kitalált, vagy akiben hitt, mert akkor az Úr azt is mondhatta volna, hogy én vagyok az Isten, és engem követtek ezek az emberek. Nem kell a nevéhez hozzácsatolni az ő nevüket. Ő azonban mégis ezt tette. Miért? Azért, mert Isten – magyarázza Jézus Krisztus – az élő Istene, nem a halottaké, Ő azoknak a vándoroknak az Istene, akiket Ő maga juttat célba. Az, hogy Ábrahám Istenének hívja magát, arra hívja fel a figyelmet, hogy még most is az, mert Ábrahám célba ért. Jézus Krisztust a feltámadás felől kérdezték, mert nem hittek Benne, és akkor ezzel kérdez vissza, hogy nem hallottátok, hogy Isten „*Ábrahám Istene, és Izsák Istene és Jákób Istene; Isten nem a holtaknak, hanem élőknek Istene*”? Azaz ez azt jelenti, hogy Isten úgy Istene a vándoroknak, a hívőknek, hogy célba juttatja őket, az örök életbe. Nem vesznek el, mert Isten az, aki megtartja őket. Is-

ten az Övéit célba juttatja, útjuk végére, a megígért hazába, abba az örökségbe, amit félretett a Benne bízóknak!

Mert örökség van félretéve számunkra, és ezt is hangsúlyozza az apostol, hogy ezért nem szégyellte Isten őket, mert készített nekik mennyei hazát, mennyei várost. És ennek a városnak a középpontjában – mint azt a Jelenések könyvéből is tudjuk – maga az Isten áll. Ezzel azt mondja Megváltó Urunk, hogy a vándor élet véget ér a földi élet után, lesz megérkezés, hazatalálás, és az örökséget át fogjuk venni. Be fognak teljesedni Isten ígéretei, és mi Istennel lehetünk örökké. Velünk vándorol utunkon Jézus, ahogy énekeltük, de ez a közösség jelenleg lelki közösség. Akkor már a színről színre látás közössége is meg fog adatni nekünk. Akármennyire is fáradtságos a vándorút, de a cél minden erőtlenséget, minden fájdalmat, minden bűnt el fog velünk feledtetni, és amikor megérkezünk, csak az marad meg, ami dicsőíti mennyei Atyánkat. Vándorokká tett minket Isten ebben a földi életben, az a kérdés, hogy mi elfogadjuk-e ezt, e szerint élünk és hiszünk-e?

Hadd tegyen fel nekünk ez az igeszakasz néhány kérdést, személyesen vizsgáljuk meg magunkat ezek tükrében.

Először is hadd kérdezzem azt: elfogadjuk-e, hogy hitünk lényegéhez olyan ígérek tartoznak, amelyek többsége nem ebben a földi életben teljesedik be? Sokan szeretnék a keresztyénséget egy olyan vallássá tenni, ami erre az életre biztosít jómódot, mindenféle örömet és gazdagságot. Sokan mindent most és azonnal akarnak; mi elfogadjuk-e azt, hogy az igazi örökség később vár ránk, elfogadjuk-e ezt?

Isten megígérte, hogy az odáig vezető úton velünk lesz, támogat, megvéd minket. Elegendő nekünk ez az ígélet? Az, hogy nem kímél minket a fájdalomtól, nem kímél minket a halál árnyékának völgyétől, a terhettől, de megígéri, hogy mindezeket keresztülvezet, erőről erőre juttat bennünket, és elvisz minket mennyei Atyánkhoz. Elég ez nekünk?

Aztán fel kell, hogy tegyük azt a kérdést is magunknak: számunkra ezek az ígérek valóban olyan értékesek, hogy ebben a földi életben le tudjunk mondani sok mindenről? Valóban ez a legértékesebb számodra, Testvér, hogy vár rád az örök élet és az üdvösség? Vagy azért jobb lenne, ha az Úr rendezné ezt az ügyemet is, azt az ügyemet is, és ezt az életet tenné könnyebbé? Tudunk mi nincstelenek módjára élni, mint akiktől elvehetnek „kincset, életet, hitvest” – és ahogy Luther Márton az énekében vallja –, „mit árt ez önekik? Miénk a menny örökre”?

Valóban ez az értékrendünk? Valóban látjuk magunk előtt azt a célt, amit Isten tűzött ki elénk? Ott lebegnek a döntéseink mögött? Ott van az örök élet reménysége, az Istennel való örök, boldog kapcsolat akkor, amikor otthon dönteni kell akár az anyagiak felől, akár afelől, hogy valakitől bocsánatot kérjek, mert megbántott, és én akarom rendezni a kapcsolatot,

mert ő még nem képes rá? Ott lebeg előttünk az a távlati cél, ami meghatározza a sok apró döntést, hogy melyik úton haladok?

És valóban arra tekintve éljük-e mindennapjainkat, arra készülünk fel, hogy örökké élünk? Erre hívogatunk-e másokat, hogy gyere, csatlakozz? A zarándok útja c. keresztyén könyvet ismerjük, egy nagy hívogatás az: hívogatás a mennyei hazába. Mi hívunk-e az örök életre másokat? És elfogadjuk-e azt, hogy hitünk miatt idegenekké leszünk sokak számára, vagy pedig mások tetszését keresve meg akarjuk tagadni azt, akiké Isten tesz minket: azt, hogy vándorok és idegenek vagyunk? Istennek vagy az embereknek igyekszünk tetszeni? Vigyázzunk, hogy miközben küzdünk az ellen, hogy az emberek szemében ne legyünk idegenek, nehogy mi magunk váljunk Isten számára idegenekké.

El fogjuk tudni engedni földi otthonunkat, hazánkat, szeretteinket, mindazt, ami fontos ebben az életben akkor, amikor Isten magához hív minket? Fel vagyunk erre készülve? Itt tudjuk hagyni mindazt, amihez ragaszkodunk, vagy látjuk azt, hogy „*nincs itt maradandó városunk*”, hanem a mennyben van az, amit Atyánk készített számunkra?

Vándorutunk során nem vágyódunk-e vissza a régi hazába, a régi életünkhöz, amikor a bűneink még nem fájtak annyira, és nem terhelődtek ránk, amikor még nem vetettek meg minket a hitünkért, akár azért, mert templomba járunk, azért, mert Bibliát olvasunk? Amikor még szabadabbnak éreztünk magunkat a hazugságra, a bűn elkövetésére, nem csábít-e minket az ebbe való visszatérés? Nem húz-e még vissza bennünket a régi otthonhoz való kötelék?

Isten az, aki elsegít minket a célhoz. Bízunk-e Őbenne annyira, hogy a nehéz, küzdelmes, szenvedéssel teli időkben is Rá tudjunk támaszkodni, és reménykedni Őbenne, hogy ezen is Ő fog keresztülvinni minket, mert tovább fogunk jutni, meg fog minket őrizni?

Vándorok vagyunk, akiket Isten kegyelme hordoz az élet útján, hogy elérjük a mennyei hazát! Ne fáradjunk meg vándorként követni megváltó Urunkat, vállaljuk fel ezt, és kérjük Őt, hogy tudjuk követni lábnyomát mindenén át! Szentlelke segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy Te otthagya a mennyei hazát, eljöttél erre a földre, leéltél mintegy 33 évet közöttünk, de mindvégig azt vallottad, hogy Te az Atyától jöttél, és az Atyához mész. Köszönjük, hogy egész földi vándorlásod alatt meghatározott az Iránta való szeretet, a Neki való engedelmesség, és az a könyörület, amellyel kegyelmeztél nekünk. Köszönjük Neked, hogy meghaltál azért, hogy mi egyáltalán talpra álljunk, halálból életre keljünk, vakokból látókká legyünk, hogy észreve-

gyük, hogy ha a jelenlegi helyzetben maradunk, akkor elveszünk. És azt is, hogy Te csodálatosan készítettél számunkra egy mennyei hazát, egy örökséget, amely vár ránk; egy utat, amelyen járhatunk, aki Te magad vagy; egy olyan ösvényt, amely az Ige ösvénye, amely útba igazít, amely Hozzád vezet bennünket.

Bocsásd meg, amikor tévelygünk, amikor céltévesztettekké válunk, elfeledkezünk arról, hogy kik voltunk, és kivé tettel bennünket. Bocsásd meg, amikor köt még minket a földi jó, és megakadályoz minket abban, hogy Hozzád közeledjünk. Bocsásd meg, amikor hátra-hátra fordulunk, a régi élet csábításaihoz, mert von és csábít minket a bűn, és megkötöz bennünket.

Urunk, kérünk, hogy segíts felkelni naponként, és add, hogy előrébb tudjunk haladni utadon. Nem önerőből, mert az semminek mondható, hanem a Te Szentlelked erejéből, kegyelmedből, a Te lábnyomaidban járni. Kérünk, hogy így segíts gondolni életünkre, szeretni hozzátartozóinkat, felebarátainkat, ellenségeinket, de mindezt úgy, hogy öközülük is sokakat elveszel, és egyszer majd nekünk is itt kell hagyni mindenkit. Add, kérünk – ahogy az apostol mondja –, hogy úgy éljünk, mint akiknek van családjuk, és még sincs, mint akiknek van gazdagságuk, és mégis nincstelenek, hogy mindig készen álljunk Hozzád menni. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki erre alkalmassá tudsz bennünket tenni, és Te vagy az, aki mindig meg tudod szívünket őrizni, és a szívünk figyelmét fordítani arra a célra, amelyet adtál nekünk, hogy Hozzád menjünk, mert helyet készítettél számunkra, és majd magad mellé veszel bennünket. Köszönjük ezt a kegyelmedet, irgalmat, köszönjük, hogy az Igéből emlékeztetsz minket erre.

Kérünk, Urunk, hogy hadd lehessen ez reménységünk, örömünk, amely hálaadásra indít bennünket akkor is, amikor betegek vagyunk, akkor is, amikor egyedül vagyunk, magányosak, akkor is, amikor terheket hordozunk. Kérünk, hogy Te emeld fel mindig a tekintetünket magadra, és mind-arra, amit ígértél nekünk.

És add, Urunk, hogy ebből az örömből, ebből a Hozzád való közeledésből hadd szülessenek olyan gyümölcsök, amelyek Téged dicsőítsenek. Könyörgünk, hogy a világ hadd lássa meg ezekből, hogy a Te tanítványaid vagyunk, hogy Téged magadat, a Mestert láthassanak meg. Kérünk így adj bátorságot hívogatni másokat is erre a vándorútra, adj biztos reménységet az eljövendők felől. És köszönjük, hogy megígérted, hogy addig is velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, vagy amíg magad mellé nem veszel minket.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved kegyelmedért és irgalmaidért!

Ámen.

410. ének

1. Csak vándorút az életem,
Míg majd hazámba érkezem,
Szent Jeruzsálem városába,
Mit fönn az Isten készített,
Szövetségvérre épített,
Hol ajkam majd csak őt imádja;
Csak vándorút az életem,
Míg majd hazám elérhetem.

2. Árván megyek az élten át,
Nem ismer itt a vak világ;
Ott várnak rám a hű testvérek;
Ott vár az égi szent sereg;
Ujjongva szolgállok neked,
És örökké csak érted égek;
Ó, Megváltóm, jövel, siess,
Szívem csak tégedet keres.